

3r Premi

Títol: “La recompensa de l’esforç”

Autor/a: Laia Llobera Balletbó

LA RECOMPENSA DE L'ESFORÇ

Hi havia una vegada, en un poble anomenat Bell-lloc d'Urgell, hi vivia una dona que era pagesa. Ella es deia Marta, tenia 28 anys i era molt baixa.

La Marta quan era petita tothom se'n reia d'ella per la seva estatura, per això va decidir ser pagesa per demostrar que encara que siguis baix o baixa tot el que et proposis es pot aconseguir i també perquè li encantava el conreu. De moment no venia res perquè els seus conreus eren molt insans.

Un dia va fer una tempesta molt forta, però només plovia al tros de la Marta i a la resta del poble no. La pluja que queia era molt estranya, era de colors i molt espessa. La Marta estava preocupada, perquè es pensava que aquesta pluja tan estranya podia ferir els conreus.

Al acabar la tempesta, la Marta se'n va anar al tros i va veure que el blat era més sà i gran, les tomates eren més sucoses, els enciams eren molt grans i sans...

Ara la Marta fer fi podia vendre els seus conreus! De seguida va trucar a algunes botigues per avere si podia portar les seves fruites i verdures. Va trucar a deu botigues, a nou de les botigues li van dir que no, que ja tenien prou aliments, però a una li van dir que sí i van quedar que ho portaria tot el dilluns que ve. Encara faltava una setmana, així que els deixava créixer un quants dies més.

L'endemà, la Marta tornava de la biblioteca del poble perquè li encantava llegir, se'n va anar al tros i es va quedar impactada al veure que el seu conreu estava infectat per una plaga d'insectes! Ella creia que podia haver sigut un altre pagès del poble que sempre li volia destrossar-li tot, el Joan. La Marta estava molt trista i al mateix temps enfadada amb el Joan perquè no tindria temps de portar-li les fruites i verdures a la botiga. Cada dia la Marta pensava que si tornés a caure aquelles gotes tan màgiques seria fantàstic però ja sabia que era quasi impossible. Havien passat un parell de dies i de moment no plovia gens i hi havia sequera.

Després d'esperar uns quants dies més, per fi al temps de les notícies van anunciar que la propera setmana potser plouria una mica a Bell-lloc, però no va ser així. La Marta molt desesperada i estressada, va decidir intentar fabricar una pluja màgica. Va preparar una galleta d'aigua, hi va afegir colorant i farina i ho va remenar tot. La barreja no va quedar com esperava, així que només podia esperar a que caigués aquella pluja tan especial.

Al cap de dos dies, s'acostava un núvol de color verd i de sobte va començar a ploure. Aquella pluja no era com la primera, era de color verd i resulta que no era pluja, eren insectes que destrossaven les plantes i cultius!

La Marta ja no sabia que fer, i va decidir trucar a la botiga per dir que al final no ho portarà el dilluns perquè el seu conreu havia sigut atacat per uns insectes, dos vegades. També els hi va dir que l'any vinent potser els tornaria a trucar. Ara la Marta cada dia regava i cuidava el seu conreu, perquè havia après que les recompenses costen un esforç.

Dos mesos després, el conreu de la Marta ja estava millor, de moment l'esforç havia donat els seus fruits.

Un dia de molt vent, la Marta estava llegint un llibre al parc de la Cultural quan de sobte el vent bufa molt fort, i ja s'estava començant a preocupar pel seu conreu. La noia agafa el cotxe i se'n va al tros, a l'arriba veu que la majoria de les plantes estaven arrancades pel vent! Això ja no podia anar a pitjor, i la Marta ja no sabia que fer, com que encara faltava molt temps perquè dones les fruites i verdures a la botiga, va decidir plantar-ne de noves, però això sí, quan el vent pari. Uns mesos després, les plantes que havia plantat de nou ja havien crescut i la Marta va trucar a la botiga de l'altra vegada per avere si ho podia portar l'endemà. El botiguer li va dir que sí i havien quedat a primera hora del matí. De seguida es va posar a collir totes les verdures i fruites perquè ja no passés cap desgràcia més.

El dia següent, a les nou del matí, va portar el que havia de portar a la botiga, per fi tot havia sortit bé! El botiguer li va pagar dos-cents euros i com que s'havia esforçat tant li va donar una recompensa de cinc-cents euros! En total havia guanyat uns set-cents euros!

La Marta havia demostrat que si t'esforces pots aconseguir el que et proposis, ara tenia molt més èxit i sempre l'estaven trucant un munt de botigues perquè porti aliments allí. Fins i tot tenia una marca propia, es deia MartAliments. Un dia la van entrevistar i va sortir a la televisió, ara la Marta era molt famosa!

Conte contat ja s'ha acabat!